

Bruksela, 1 lipca 2019 r.
(OR. en)

10256/19

PUBLIC 95
INF 181

NOTA

Dotyczy: MIESIĘCZNY WYKAZ AKTÓW RADY ZA KWIECIEŃ 2019 R.

Niniejszy dokument zawiera wykaz aktów¹ przyjętych przez Radę w kwietniu 2019 r.²³

Niniejszy dokument zawiera informacje odnoszące się do przyjęcia aktów ustawodawczych, w tym:

- datę przyjęcia,
- odnośne posiedzenie Rady,
- numer przyjętego dokumentu,
- odniesienie do Dziennika Urzędowego,
- obowiązujące zasady głosowania, wyniki głosowania oraz, w stosownych przypadkach, wyjaśnienia dotyczące głosowania i oświadczenia opublikowane w protokole posiedzenia Rady.

¹ Dla ułatwienia podano także „skrótowe tytuły” stosowane w porządkach posiedzeń Rady (zaznaczono je *kursywą*).

² W przypadku aktów prawnych przyjętych w drodze zwykłej procedury ustawodawczej może wystąpić różnica między datą posiedzenia Rady, na którym dany akt prawny został przyjęty, a faktyczną datą przedmiotowego aktu, jako że akty prawne przyjmowane w drodze zwykłej procedury ustawodawczej uważa się za przyjęte dopiero wtedy, gdy zostaną podpisane zarówno przez przewodniczącego Rady, jak i przez przewodniczącego Parlamentu Europejskiego oraz sekretarzy generalnych obydwu instytucji.

³ Z wyjątkiem niektórych aktów o ograniczonym zakresie stosowania, takich jak decyzje proceduralne, mianowania, decyzje organów utworzonych na podstawie umów międzynarodowych, szczegółowe decyzje budżetowe itd.

Niniejszy dokument zawiera także informacje dotyczące przyjęcia aktów o charakterze nieustawodawczym, które Rada postanowiła podać do wiadomości publicznej.

Niniejszy dokument jest także dostępny na stronie internetowej Rady pod adresem:

[Miesięczne wykazy aktów Rady \(aktów\) – Consilium](#)

Dokumenty wymienione w wykazie są dostępne w publicznym rejestrze dokumentów Rady pod adresem: [Dokumenty i publikacje – Consilium](#)

Niniejszy dokument służy wyłącznie celom informacyjnym. Autentyczne są jedynie protokoły posiedzeń Rady. Są one dostępne na stronie internetowej Rady pod adresem: [Protokoły posiedzeń Rady – Consilium](#)

INFORMACJE NA TEMAT AKTÓW PRZYJĘTYCH PRZEZ RADĘ W KWIETNIU 2019 R.

3685. posiedzenie Rady Unii Europejskiej (do Spraw Ogólnych), które odbyło się w Brukseli w dniu 9 kwietnia 2019 r.

AKTY USTAWODAWCZE

AKT	DOKUMENT	ZASADA GŁOSOWANIA	GŁOSY
<i>Zmiana Protokołu nr 3 w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej</i> Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2019/629 z dnia 17 kwietnia 2019 r. zmieniające Protokół nr 3 w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej Dz.U L 111 z 25.4.2019, s. 1–3	1/19	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu
<i>Rozporządzenie zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1303/2013 w odniesieniu do zasobów przeznaczonych na szczególną alokację na Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych</i> Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/711 z dnia 17 kwietnia 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1303/2013 w odniesieniu do zasobów przeznaczonych na szczególną alokację na Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych Dz.U L 123 z 10.5.2019, s. 1–3	66/19	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu z wyjątkiem: Zjednoczone Królestwo wstrzymało się od głosu

<i>Europejska inicjatywa obywatelska</i> Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/788 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie europejskiej inicjatywy obywatelskiej (Tekst mający znaczenie dla EOG.) Dz.U L 130 z 17.5.2019, s. 55–81	92/18	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu
OŚWIADCZENIE KOMISJI „Komisja z zadowoleniem przyjmuje ogólne porozumienie osiągnięte przez współprawodawców w odniesieniu do wniosku dotyczącego nowego rozporządzenia w sprawie europejskiej inicjatywy obywatelskiej. Nowe rozporządzenie stanowi odpowiedź na wyrażone przez obywateli i zainteresowane strony wezwania do podjęcia działań, które sprawiłyby, że europejska inicjatywa obywatelska stałaby się bardziej dostępna, mniej skomplikowana i łatwiejsza w wykorzystaniu przez organizatorów i podmioty ją wspierające. W rozporządzeniu ustanowiono warunki umożliwiające poczynienie znacznych postępów na drodze do wykorzystania pełnego potencjału europejskiej inicjatywy obywatelskiej jako instrumentu wspierającego dyskusję i uczestnictwo na szczeblu europejskim oraz przybliżającego Unię Europejską jej obywatelom. Komisja pozostaje przekonana, że duże znaczenie ma obniżenie wieku uprawniającego do wyrażenia poparcia dla europejskiej inicjatywy obywatelskiej do 16 lat. Umożliwienie młodym Europejczykom przedstawienia swoich poglądów na temat tego, jakie działania powinna podejmować UE, wzbogaciłoby debatę publiczną dotyczącą UE i przyczyniłoby się do przybliżenia Unii młodym pokoleniom. Minimalny wiek uprawniający do wyrażenia poparcia dla europejskiej inicjatywy obywatelskiej, która jest instrumentem niewiążącym, może różnić się od minimalnego wieku uprawniającego do głosowania. Komisja wyraża zatem ubolewanie, iż osiągnięte porozumienie nie przewiduje obniżenia wieku uprawniającego do wyrażenia poparcia do 16 lat w całej UE, jak przewidziano w pierwotnym wniosku. Niemniej jednak Komisja z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż wniosek przewiduje możliwość obniżenia wieku w poszczególnych państwach członkowskich, jeżeli wyrażą one taką wolę, i wzywa państwa członkowskie, aby jak najszybciej to uczyniły. Komisja będzie monitorowała rozwój tej kwestii w swoim zwykłym przeglądzie funkcjonowania inicjatywy. Jeżeli chodzi o indywidualny system zbierania deklaracji on-line, Komisja nadal jest przekonana o znaczeniu, jakie dla organizatorów ma możliwość korzystania z ich własnych systemów zbierania deklaracji, aby zapewnić elastyczność i różnorodność systemów zbierania deklaracji. Komisja wyraża ubolewanie, iż porozumienie nie zapewnia ciągłości funkcjonowania indywidualnych systemów zbierania deklaracji on-line, mimo że zainteresowane strony deklaruja zaangażowanie i wspierają te systemy. Komisja zapewni przeprowadzenie konsultacji z zainteresowanymi stronami na temat zmian i udoskonalień nowego scentralizowanego systemu zbierania deklaracji on-line na potrzeby europejskiej inicjatywy obywatelskiej, by uwzględnić sugestie i obawy zainteresowanych stron”.			

<i>Kredyty zagrożone: ostrożnościowy mechanizm ochronny – rozporządzenie</i> Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/630 z dnia 17 kwietnia 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do minimalnego pokrycia strat z tytułu ekspozycji nieobsługiwanych (Tekst mający znaczenie dla EOG.) Dz.U L 111 z 25.4.2019, s. 4–12	2/19 REV 1	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu
<i>Dyrektywa o oszustwach w płatnościach bezgotówkowych</i> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/713 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie zwalczania fałszowania i oszustw związanych z bezgotówkowymi środkami płatniczymi, zastępująca decyzję ramową Rady 2001/413/WSiSW Dz.U L 123 z 10.5.2019, s. 18–29	89/18 REV 3	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu z wyjątkiem: Państwa nieuczestniczące: Dania, Irlandia, Zjednoczone Królestwo
Oświadczenie Republiki Czeskiej „Republika Czeska wspiera cel dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwalczania fałszowania i oszustw związanych z bezgotówkowymi środkami płatniczymi, zastępującej decyzję ramową Rady 2001/413/WSiSW (dalej zwanej »przedmiotową dyrektywą«), jakim jest wzmocnienie zwalczania działalności przestępczej w obszarze bezgotówkowych instrumentów płatniczych. Niemniej Republika Czeska chciałaby podkreślić swoje obawy w odniesieniu do art. 16 dyrektywy dotyczącego pomocy i wsparcia dla ofiar. W naszej opinii prawa, wsparcie i ochrona ofiar przestępstwa są wystarczająco i kompleksowo uregulowane w dyrektywie 2012/29/UE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw (dalej zwanej »dyrektywą dotyczącą ofiar«). Dyrektywa dotycząca ofiar definiuje termin »ofiara« jako osobę fizyczną. Jednak na mocy art. 16 przedmiotowej dyrektywy państwa członkowskie zapewniają pomoc i wsparcie nie tylko osobom fizycznym, ale również osobom prawnym, które doznały szkody w wyniku któregośkolwiek z przestępstw wymienionych w art. od 3 do 8 tej dyrektywy, co oznacza, że państwa członkowskie muszą zapewnić, by na mocy tej dyrektywy osoby prawne pokrzywdzone w wyniku przestępstwa otrzymywały ten sam poziom ochrony, co osoby fizyczne. Należy zauważyć, że w przeciwieństwie do osób fizycznych, które można również uważać za szczególnie narażone na zagrożenia (np. osoby starsze), osoby prawne dysponują co najmniej minimalnym poziomem biegłości, wiedzy i doświadczenia oraz powinny być zaznajomione z ewentualnymi zagrożeniami związanymi z ich działalnością gospodarczą. W związku z tym Republika Czeska uważa, że nie ma potrzeby, by dostarczać osobom prawnym szczegółowe informacje i porady wykraczające poza postępowanie karne, np. w jaki sposób chronić się przed negatywnymi skutkami przestępstw, takimi jak uszczerbek dla reputacji, ponieważ z reguły jest to przedmiotem postępowania cywilnego.			

Analogicznie, obowiązek dostarczenia osobom prawnym konkretnych informacji bez zbędnej zwłoki od momentu pierwszego kontaktu z właściwym organem wydaje się nieuzasadniony i nieproporcjonalny. Republika Czeska uważa, że wystarczyłoby informować osoby prawne o ich prawach proceduralnych w postępowaniu karnym, takich jak prawo do otrzymywania informacji o sprawie, zgodnie z prawem krajowym.

Republika Czeska uważa również, że podejście wprowadzane przez przedmiotową dyrektywę stanowi niesystematyczne i częściowe poszerzenie zakresu praw i ochrony osób prawnych, ponieważ ma zastosowanie wyłącznie do działalności przestępczej w obszarze bezgotówkowych środków płatniczych. Jeśli na szczeblu UE występuje potrzeba uregulowania praw osób prawnych, które doznały szkody w wyniku przestępstw, prawa te powinny zostać uregulowane w systematyczny sposób w ramach jednego ogólnego instrumentu prawnego.

Ponadto podejście wprowadzone przez przedmiotową dyrektywę powoduje problem terminologiczny. Republika Czeska jest zdania, że termin »ofiara« powinien być stosowany konsekwentnie w obrębie wszystkich instrumentów prawnych UE”.

Dyrektywa ECRIS

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/884 z dnia 17 kwietnia 2019 r. zmieniająca decyzję ramową Rady 2009/315/WSiSW w odniesieniu do wymiany informacji dotyczących obywateli państw trzecich oraz w odniesieniu do europejskiego systemu przekazywania informacji z rejestrów karnych (ECRIS) i zastępująca decyzję Rady 2009/316/WSiSW Dz.U L 151 z 7.6.2019, s. 143–150

87/18 REV 1

Większość
kwalifikowana

Wszystkie państwa
członkowskie głosowały
za przyjęciem aktu
z wyjątkiem:
Państwa
nieuczestniczące: Dania,
Irlandia

Oświadczenie Komisji

„Komisja podkreśla, że systematyczne powoływanie się na art. 5 ust. 4 akapit drugi lit. b) rozporządzenia (UE) nr 182/2011 (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13) jest sprzeczne z literą i duchem tego rozporządzenia. Korzystanie z tego przepisu musi być związane z konkretną potrzebą odstąpienia od zasady, zgodnie z którą Komisja może przyjąć projekt aktu wykonawczego, w przypadku gdy nie została wydana opinia. Jako że jest to wyjątek od ogólnej zasady ustanowionej w art. 5 ust. 4, nie można postrzegać powoływania się na akapit drugi lit. b) tego ustępu jako dyskrejonu uprawnień prawodawcy, lecz należy interpretować ten przepis w sposób zawężający, a w związku z tym korzystanie z niego musi być uzasadnione”.

Wspólne oświadczenie Komisji, Austrii, Belgii, Bułgarii, Chorwacji, Cypru, Estonii, Finlandii, Francji, Grecji, Hiszpanii, Litwy, Luksemburga, Łotwy, Malty, Niderlandów, Niemiec, Polski, Portugalii, Republiki Czeskiej, Rumunii, Słowacji, Słowenii, Szwecji, Węgier, Włoch i Zjednoczonego Królestwa

„1. Państwa członkowskie, które są związane dyrektywą zmieniającą decyzję ramową Rady 2009/315/WSiSW w odniesieniu do wymiany informacji dotyczących obywateli państw trzecich oraz w odniesieniu do systemu ECRIS i zastępującą decyzję Rady 2009/316/WSiSW, będą w przyszłości używać systemu ECRIS wyłącznie na podstawie decyzji ramowej Rady 2009/315/WSiSW, gdy tymczasem Dania będzie używać go nadal także na podstawie decyzji Rady 2009/316/WSiSW.

2. Przedmiotowa dyrektywa nie zmienia jednak obowiązków skazującego państwa członkowskiego ani państwa członkowskiego, którego obywatelem jest dana osoba, jeżeli chodzi o wymianę informacji między organami centralnymi i o przechowywanie informacji. Ponadto dyrektywa nie zmienia struktury systemu ECRIS, który pozostaje zdecentralizowanym systemem informatycznym opartym na bazach danych rejestrów karnych każdego z państw członkowskich. Podstawowe obowiązki ECRIS zasadniczo pozostają więc takie same jak przed przyjęciem dyrektywy i mogą nadal służyć za podstawę wymiany informacji między Danią a innymi państwami członkowskimi.

3. W związku z oświadczeniem Danii w sprawie ECRIS, z uwzględnieniem faktu, że obowiązki względem ECRIS zasadniczo są takie same jak przed przyjęciem dyrektywy i że Dania zobowiązuje się zapewnić dalszą możliwość wymiany informacji z rejestrów karnych z pozostałymi państwami członkowskimi za pomocą odpowiedniego oprogramowania, Austria, Belgia, Bułgaria, Chorwacja, Cypr, Estonia, Finlandia, Francja, Grecja, Hiszpania, Litwa, Luksemburg, Łotwa, Malta, Niderlandy, Niemcy, Polska, Portugalia, Republika Czeska, Rumunia, Słowacja, Słowenia, Szwecja, Węgry, Włochy i Zjednoczone Królestwo zobowiązują się nadal wymieniać z Danią informacje z rejestrów karnych poprzez ECRIS. Komisja będzie monitorować tę wymianę informacji”.

Oświadczenie Danii

„1. Dania jest związana decyzją ramową Rady 2009/315/WSiSW w sprawie organizacji wymiany informacji pochodzących z rejestru karnego pomiędzy państwami członkowskimi oraz treści tych informacji oraz decyzją Rady 2009/316/WSiSW w sprawie ustanowienia europejskiego systemu przekazywania informacji z rejestrów karnych (ECRIS), zgodnie z art. 11 decyzji ramowej 2009/315/WSiSW – i stosuje te decyzje – i wymienia informacje z rejestrów karnych za pomocą europejskiego systemu przekazywania informacji z rejestrów karnych ustanowionego decyzją Rady 2009/316/WSiSW.

2. W myśl art. 1 i 2 protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, który to protokół jest załączony do Traktatów, Dania nie uczestniczyła w przyjęciu dyrektywy zmieniającej decyzję ramową Rady 2009/315/WSiSW w odniesieniu do wymiany informacji dotyczących obywateli państw trzecich oraz w odniesieniu do systemu ECRIS i zastępującej decyzję Rady 2009/316/WSiSW.

3. Ponieważ przedmiotowa dyrektywa zastępuje decyzję Rady 2009/316/WSiSW i włącza elementy tej decyzji do decyzji ramowej Rady 2009/315/WSiSW, państwa członkowskie związane dyrektywą będą w przyszłości używać systemu ECRIS wyłącznie na podstawie decyzji ramowej Rady 2009/315/WSiSW, gdy tymczasem Dania będzie używać go nadal także na podstawie decyzji Rady 2009/316/WSiSW. Przedmiotowa dyrektywa nie zmienia jednak obowiązków skazującego państwa członkowskiego ani państwa członkowskiego, którego obywatelem jest dana osoba, jeżeli chodzi o wymianę informacji między organami centralnymi i o przechowywanie informacji, Dania powinna więc móc nadal wymieniać informacje z pozostałymi państwami członkowskimi.

4. Aby ułatwić dalszą współpracę poprzez ECRIS i w związku z oświadczeniem pozostałych państw członkowskich w sprawie ECRIS, Dania zobowiązuje się nadal przestrzegać technicznych obowiązków i standardów odnoszących się do wymiany informacji z rejestrów karnych, jak przewidziano w decyzji ramowej zmienionej dyrektywą i na podstawie tej decyzji. Dania zobowiązuje się w szczególności zapewnić dalszą możliwość wymiany informacji z rejestrów karnych z pozostałymi państwami członkowskimi za pomocą odpowiedniego oprogramowania. Dania przekaże odpowiednie informacje Komisji”.

<i>Rozporządzenie ECRIS-TCN</i> Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/816 z dnia 17 kwietnia 2019 r. ustanawiające scentralizowany system służący do ustalania państw członkowskich posiadających informacje o wyrokach skazujących wydanych wobec obywateli państw trzecich i bezpaństwowców (ECRIS-TCN) na potrzeby uzupełnienia europejskiego systemu przekazywania informacji z rejestrów karnych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/1726 Dz.U L 135 z 22.5.2019, s. 1–26	88/18 REV 1	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu z wyjątkiem: Państwo nieuczestniczące: Dania, Irlandia
Oświadczenie Komisji „Komisja ubolewa nad tym, że współprawodawcy postanowili ograniczyć włączanie do systemu ECRIS-TCN odcisków palców osób skazanych będących obywatelami państw trzecich lub posiadających jednocześnie obywatelstwo UE i państwa trzeciego. Ponieważ odciski palców są obecnie najbardziej rzetelną formą identyfikacji osób, ograniczenie ich wprowadzania do systemu budzi żal Komisji. Jej zdaniem system ECRIS-TCN stanie się przez to mniej skuteczny w zakresie wiarygodnego udostępniania informacji z rejestrów karnych do celów postępowania karnego, zapobiegania niegodziwemu traktowaniu dzieci, udzielania zezwoleń oraz do innych uzasadnionych celów określonych w prawie krajowym zgodnie z dyrektywą”.			
<i>Zmiana rozporządzenia 2018/1806 w związku z brexitem (wizy)</i> Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/592 z dnia 10 kwietnia 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/1806 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu, w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa z Unii Dz.U. L 103I z 12.4.2019, s. 1–4	71/19 REV 1	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu z wyjątkiem: Państwa nieuczestniczące: Dania, Irlandia

Oświadczenie Zjednoczonego Królestwa

„Zjednoczone Królestwo (UK):

- z zadowoleniem przyjmuje fakt, że przedmiotowy środek daje pewność obywatelom brytyjskim, w tym obywatelom mieszkającym na Gibraltarze;
- odrzuca sposób, w jaki Gibraltar został przedstawiony w tekście, oraz charakteryzowanie tego terytorium jako kolonii;
- uznaje za jasne, iż konstytucja Gibraltaru ustanawia nowoczesne i dojrzałe stosunki między Zjednoczonym Królestwem a Gibraltarem. Status polityczny Gibraltaru został określony w wolny sposób przez jego obywateli i w związku z tym przeprowadzone w 2006 r. referendum dotyczące konstytucji było wyrazem skorzystania z prawa do samostanowienia;
- ponownie podkreśla swoją zwierzchność nad całym terytorium Gibraltaru i odrzuca zastosowane w tekście instrumentu sformułowanie co do istnienia »sporu« dotyczącego »zwierzchnictwa nad Gibraltarem«, które to sformułowanie nie jest zgodne ze stanowiskiem Zjednoczonego Królestwa w tej sprawie i jest sprzeczne z oświadczeniami złożonymi w ramach wcześniejszych instrumentów UE;
- sprzeciwia się zastosowanemu w tekście, w kontekście Gibraltaru, odwołaniu do decyzji ONZ, które nie mają żadnego związku z ważną kwestią podróży bezwizowych; takie odwołanie wprowadza przy tym niepotrzebny precedens niewłaściwego »importowania« sporów leżących w obszarze kompetencji ONZ;
- zauważa ponadto, że brzmienie tekstu nie odzwierciedla w należyty sposób treści corocznych decyzji Zgromadzenia Ogólnego ONZ, które są uzgadniane w porozumieniu ze Zjednoczonym Królestwem i z Hiszpanią; najnowszą z nich zamieszczono poniżej do celów referencyjnych⁴;
- uważa, że właściwsze byłoby dostosowanie brzmienia do tekstu zawartego w dołączonym do projektu umowy o wystąpieniu protokole dotyczącym Gibraltar, który to tekst zaakceptowały zarówno Zjednoczone Królestwo, jak i UE (w tym Hiszpania): »Pozostaje to bez uszczerbku dla odnośnych stanowisk prawnych Królestwa Hiszpanii oraz Zjednoczonego Królestwa dotyczących zwierzchnictwa i jurysdykcji.«;
- ubolewa, że skierowane do Hiszpanii propozycje znalezienia bardziej odpowiednich sformułowań nie zostały uwzględnione przez drugą stronę”.

⁴ Coroczna decyzja Zgromadzenia Ogólnego ONZ (2018):

»Zgromadzenie Ogólne, przywołując swoją decyzję 72/520 z dnia 7 grudnia 2017 r.:

- a) wzywa rządy Hiszpanii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, by przy poszanowaniu uprawnionych z punktu widzenia prawa międzynarodowego interesów i aspiracji Gibraltaru wypracowały – zgodnie z duchem deklaracji brukselskiej z dnia 27 listopada 1984 r. – ostateczne rozwiązanie kwestii Gibraltar, w świetle odpowiednich rezolucji Zgromadzenia Ogólnego i mających zastosowanie zasad oraz zgodnie z duchem Karty Narodów Zjednoczonych;
- b) odnotowuje chęć Zjednoczonego Królestwa, by kontynuować rozmowy w ramach trójstronnego Forum na rzecz Dialogu;
- c) odnotowuje stanowisko Hiszpanii, według której trójstronne Forum na rzecz Dialogu przestało istnieć i powinno być zastąpione nowym mechanizmem współpracy lokalnej, w którym reprezentowana będzie ludność okręgu Campo de Gibraltar i ludność Gibraltar;

<i>Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych</i> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/633 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych w relacjach między przedsiębiorcami w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych Dz.U L 111 z 25.4.2019, s. 59–72	4/19 REV 2	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu z wyjątkiem: Państwo, które wstrzymało się od głosu: Zjednoczone Królestwo
Wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji „Parlament Europejski, Rada i Komisja podkreślają, że przejrzystość na rynkach produktów rolnych i spożywczych jest kluczowym elementem dobrze działającego łańcucha dostaw produktów rolnych i spożywczych, pozwalającym podmiotom gospodarczym i organom publicznym dokonywać bardziej świadomych wyborów i ułatwiającym podmiotom zrozumienie rozwoju sytuacji na rynku. Komisję zachęca się do kontynuowania prac mających na celu poprawę przejrzystości na rynkach na szczeblu UE. Może to obejmować intensyfikację prac nad unijnymi centrami monitorowania rynków i lepsze gromadzenie danych statystycznych niezbędnych do analizowania mechanizmów kształtowania cen w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych”. Oświadczenie Danii „Dania popiera kompromis wypracowany w odniesieniu do dyrektywy w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych w łańcuchu dostaw produktów spożywczych, mając na uwadze poniższe względy. Po pierwsze, Dania uznaje znaczenie, jakie ma wzmocnienie pozycji rolników w łańcuchu dostaw żywności. W Danii kluczowe znaczenie dla realizacji tego celu ma wysoki poziom organizacji rolników w ramach spółdzielni. Dlatego też w trakcie negocjacji Dania dążyła do zapewnienia, by dyrektywa była zgodna z modelem spółdzielczym. Zdaniem Danii końcowy tekst kompromisowy chroni spółdzielczość jako model, gdyż uwzględnia szczególne cechy spółdzielni w odniesieniu do terminów płatności i umów pisemnych. Po drugie, co się tyczy zakresu stosowania dyrektywy, Dania konsekwentnie popierała propozycję Komisji dotyczącą ochrony małych i średnich przedsiębiorstw, gdyż ściśle odpowiada ona zawartej w Traktacie podstawie prawnej dyrektywy oraz celowi, jakim jest zapewnienie godziwego poziomu życia społeczności na obszarach wiejskich. Po trzecie, istotne jest, by walka z nieuczciwymi praktykami handlowymi nie zagroziła prawidłowemu funkcjonowaniu rynku wewnętrznego ani stałemu rynkowemu ukierunkowaniu polityki rolnej. Z tego względu Dania podkreśla znaczenie zapewnienia, by przepisy krajowe wykraczające poza zapisy dyrektywy były zgodne z zasadami rynku wewnętrznego”. Wspólne oświadczenie Niemiec i Luksemburga „Niemcy i Luksemburg zakładają, że art. 5 ust. 1 zdanie drugie nie tworzy żadnych uprawnień do podejmowania interwencji przez organy jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego”.			

z zadowoleniem przyjmuje wysiłki wszystkich stron na rzecz rozwiązania problemów i osiągnięcia wyników w duchu zaufania i solidarności w celu znalezienia wspólnych rozwiązań i dokonania postępów w obszarach wspólnego zainteresowania, tak by wypracować stosunki oparte na dialogu i współpracy.

Oświadczenie Republiki Czeskiej

„W ramach konstruktywnego podejścia Republika Czeska popiera kompromisowy tekst wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych w relacjach między przedsiębiorcami w łańcuchu dostaw produktów spożywczych. **Niemniej nadal uznaje zakres stosowania dyrektywy, oparty na tzw. »modelu dynamicznym«** w myśl art. 1 ust. 2 wniosku dotyczącego dyrektywy, **za usterkę tego wniosku.**

Zdaniem Republiki Czeskiej proponowany zakres stosowania dyrektywy nie przyczynia się znacznie do poprawy funkcjonowania rynku wewnętrznego Unii Europejskiej. W przedłożonym wniosku nie zaproponowano między innymi rozwiązania kwestii rosnącej liczby działań gospodarczych, ich zakresu terytorialnego czy wzajemnych powiązań lub partnerstw między podmiotami gospodarczymi. Co się tyczy wykonania przedmiotowego wniosku w praktyce, nie można też zagwarantować, że przestrzegana będzie zasada uproszczenia i ograniczania obciążeń administracyjnych. Nieuczciwe praktyki handlowe, które powodują efekt domina w całym łańcuchu dostaw żywności, pozostają nieuczciwe bez względu na rozmiar podmiotu, który padł ich ofiarą.

Mają niekorzystny wpływ na zatrudnienie i prowadzą do utraty konkurencyjności i ograniczania inwestycji i innowacji.

Zdaniem Republiki Czeskiej nic nie stoi na przeszkodzie, by wnioskiem dotyczącym dyrektywy objąć wszystkich nabywców. Dyrektywa może także służyć ochronie wszystkich dostawców bez potrzeby zmiany podstawy prawnej (art. 43 ust. 2 TFUE). Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej nie definiuje rodzaju podmiotów, które mogą podlegać uregulowaniom w ramach postanowień traktatu dotyczących WPR. Automatyczne wykluczenie podmiotów niebędących małymi ani średnimi przedsiębiorstwami byłoby wręcz naruszeniem zakazu dyskryminacji na mocy art. 40 ust. 2 TFUE, który zabrania nierównego traktowania producentów znajdujących się w podobnym położeniu.

W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdza się również, że środki w dziedzinie rolnictwa, które mają konkretny cel polegający za ochronie standardu życia społeczności rolniczej, np. przedmiotowy wniosek dotyczący nieuczciwych praktyk handlowych, mogą również obejmować uregulowaniami podmioty niebędące małymi ani średnimi przedsiębiorstwami (wyrok z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie C-535/03, Unitymark i North Sea Fishermen's Organisation, wyrok z dnia 13 listopada 1990 r. w sprawie C-331/88, Fedesa i inni). Objęcie zakresem stosowania także dużych dostawców zapewniłoby zatem, by nadal pierwszeństwo miała ochrona wszystkich producentów rolnych.

Nieuczciwa praktyka handlowa jest nieuczciwa bez względu na rozmiar dostawcy czy nabywcy, którzy padli jej ofiarą. W interesie zrównoważonego i sprawnie funkcjonującego łańcucha dostaw żywności dyrektywa powinna chronić wszystkich dostawców wobec wszystkich nabywców, niezależnie od wysokości ich obrotu. Tylko wtedy UE będzie dysponować łańcuchem dostaw żywności, który jest sprawiedliwy względem dostawców i nabywców. W związku z powyższym Republika Czeska zwraca się do Komisji Europejskiej, by nadzorowała funkcjonowanie proponowanej dyrektywy w praktyce i, w razie potrzeby, zaproponowała rozszerzenie zakresu stosowania dyrektywy i objęcie nim wszystkich podmiotów”.

<i>Rozporządzenie o napojach spirytusowych</i> Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych, stosowania nazw napojów spirytusowych w prezentacji i etykietowaniu innych środków spożywczych, ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, wykorzystywania alkoholu etylowego i destylatów pochodzenia rolniczego w napojach alkoholowych, a także uchylające rozporządzenie (WE) nr 110/2008 Dz.U L 130 z 17.5.2019, s. 1–54	75/18 REV 1	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu z wyjątkiem: Przeciw: Grecja Państwo, które wstrzymało się od głosu: Węgry
Oświadczenie Komisji na temat przepisów dotyczących etykietowania „Komisja oświadcza, że jeśli miałyby być wykorzystane uprawnienia, o których mowa w art. 19 ust. 1 i art. 50 ust. 3, ze szczególną uwagą należy potraktować kwestię przejrzystości informacji dla konsumentów na temat wszystkich napojów spirytusowych wprowadzanych do obrotu w Unii Europejskiej”. Oświadczenie Komisji w sprawie klauzuli o braku powiązania uprawnień „Komisja przypomina, że punkt 31 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa przewiduje, że uprawnienia mogą być wykonywane łącznie, pod warunkiem że Komisja przedstawi obiektywne uzasadnienie oparte na rzeczowym powiązaniu dwóch uprawnień lub większej ich liczby w jednym akcie ustawodawczym, o ile sam ten akt nie stanowi inaczej. Komisja przyjmuje do wiadomości, że współprawodawcy uzgodnili, iż nie uwzględnią powiązania uprawnień w obecnym przypadku, co może prowadzić do dodatkowych obciążeń administracyjnych i sprawić, że podmioty, których dotyczą ramy prawne, będą miały utrudniony dostęp do prostego i kompleksowego zestawu instrumentów prawnych. Komisja uważa, że nie może to być postrzegane jako tworzenie precedensu dla innych toczących się negocjacji ustawodawczych”. Wspólne oświadczenie Niemiec, Danii i Finlandii „Delegacje Niemiec, Danii i Finlandii zakładają, że Komisja Europejska przeanalizuje ponownie, po konsultacjach z EFSA, z własnej inicjatywy i terminowo, dopuszczalną zawartość cyjanowodoru i karbaminianu etylu w okowitach z owoców pestkowych i okowitach z wytlóków z owoców pestkowych i, w razie potrzeby, przyjmie środki mające na celu zmniejszenie tej zawartości, tak by zagwarantować jak najwyższy poziom ochrony konsumentów w Unii Europejskiej”.			

Oświadczenie Grecji

„Grecja chciałaby podziękować Komisji i prezydencji Rady za ich wysiłki podczas negocjacji dotyczących wypracowania nowego rozporządzenia w sprawie napojów spirytusowych.

Pomimo tych wysiłków Grecja nie może poprzeć wniosku dotyczącego rozporządzenia, ponieważ uważa, że jego ostateczne brzmienie nie odpowiada charakterystycznym cechom i praktycznym potrzebom tego sektora, biorąc pod uwagę znaczenie napojów spirytusowych dla wywozu, handlu i dziedzictwa kulturowego UE.

W szczególności uważamy, że w niezwykle istotnych kwestiach, takich jak status i procedury uznawania oznaczeń geograficznych, nie są brane pod uwagę cechy charakterystyczne sektora, a szczególny status tzw. ustalonych oznaczeń geograficznych – pochodzący z rozporządzenia 1576/89, który to status nadano im w wyniku porozumienia politycznego na forum Rady – jest ignorowany.

Ponadto proponowane rozporządzenie budzi wątpliwości, jeśli chodzi o przejrzystość i skuteczną interwencję ze strony państw członkowskich w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie aktów delegowanych Komisji do celów regulowania kwestii, które stanowią kluczowy element przedmiotowego sektora, a jednocześnie mają ogromne znaczenie polityczne i gospodarcze”.

Rozporządzenie o przedłużeniu przejściowego okresu wykorzystywania środków innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych, przewidzianego w unijnym kodeksie celnym (art. 278)
Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/632 z dnia 17 kwietnia 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 952/2013 w celu przedłużenia okresu przejściowego wykorzystywania sposobów innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych przewidzianych w unijnym kodeksie celnym
Dz.U L 111 z 25.4.2019, s. 54–58

44/19 REV 1

Większość
kwalifikowana

Wszystkie państwa
członkowskie głosowały
za przyjęciem aktu
z wyjątkiem:
Państwa, które
wstrzymały się od głosu:
Litwa, Niderlandy

Wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Rady

„Parlament Europejski i Rada z zadowoleniem przyjmują sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 26/2018 pt. »Szereg opóźnień we wdrażaniu informatycznych systemów celnych: jak do nich doszło?« i inne istotne sprawozdania w dziedzinie cel, które dają współprawodawcom lepszy wgląd w przyczyny opóźnień we wdrażaniu systemów informatycznych niezbędnych do usprawnienia operacji celnych w UE.

Parlament Europejski i Rada uważają, że w uniknięciu kolejnych opóźnień pomóc mogłyby dalsze kontrole Europejskiego Trybunału Obrachunkowego, podczas których zostałyby ocenione sprawozdania przygotowane przez Komisję na podstawie art. 278a unijnego kodeksu celnego. Parlament Europejski i Rada wzywają Komisję i państwa członkowskie do pełnego uwzględniania wyników takich kontroli”.

Oświadczenie Komisji

„Komisja z zadowoleniem przyjmuje porozumienie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wniosku dotyczącego przedłużenia przejściowego okresu wykorzystywania środków innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych, przewidzianego w unijnym kodeksie celnym. Komisja przyjmuje do wiadomości wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Rady, w którym stwierdzono, że wszelkie przyszłe prace Europejskiego Trybunału Obrachunkowego oceniające sprawozdania przygotowane przez Komisję na podstawie art. 278a unijnego kodeksu celnego mogłyby pozytywnie przyczynić się do uniknięcia dalszych opóźnień.

Jeżeli Trybunał Obrachunkowy zdecyduje o ocenie sprawozdań Komisji, Komisja, zgodnie z art. 287 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, będzie w pełni współpracować z Europejskim Trybunałem Obrachunkowym i w pełni uwzględniać takie ustalenia”.

Wspólne oświadczenie Niderlandów i Litwy

„Niderlandy i Litwa dostrzegają znaczenie wyżej wymienionego *dossier* i wyrażają duże zadowolenie z postępów osiągniętych podczas dotyczących go negocjacji. Niderlandy i Litwa pozostają jednak sceptyczne co do terminu wdrożenia krajowych systemów informatycznych, wyznaczonego na 2022 r.

Ostateczny tekst kompromisowy, który 14 lutego 2019 r. zostanie przedłożony Coreperowi w celu potwierdzenia porozumienia, przewiduje, że systemy transeuropejskie mogą być stosowane przejściowo do 31 grudnia 2025 r, a systemy krajowe mogą być stosowane nie dłużej niż do 31 grudnia 2022 r. Zdaniem Niderlandów i Litwy wprowadzenie tej różnicy między systemami transeuropejskimi i krajowymi, tj. zastosowanie innych terminów, spowoduje niepotrzebne dodatkowe koszty dla organów celnych. Ponieważ systemy krajowe są silnie powiązane z transeuropejskimi, w ostatecznym tekście okres przejściowy dla obu typów systemów powinien być taki sam.

Niderlandy wyraziły swoje obawy na ten temat w oświadczeniu przedłożonym i włączonym do protokołu Coreperu (14 listopada 2018 r., punkt I nr 27 porządku obrad).

W związku z tym Niderlandy i Litwa będą niestety musiały wstrzymać się od głosu”.

Wspólne oświadczenie Niemiec, Danii i Hiszpanii

„Republika Federalna Niemiec, Dania i Hiszpania przywiązują duże znaczenie do prac nad dalszym wdrożeniem unijnego kodeksu celnego i dostrzegają fakt, że w celu osiągnięcia kompromisu dołożono niezwykle dużych starań. Jesteśmy w stanie wyrazić zgodę na przedstawiony wniosek tylko z tego względu. Jeśli chodzi o jego treść, aktualne pozostały zastrzeżenia, które podczas negocjacji wyrażały wielokrotnie także inne państwa członkowskie.

W przypadku określonych systemów, które ma stworzyć UE, wniosek przewiduje termin 31 grudnia 2025 r., natomiast państwa członkowskie muszą ukończyć tworzenie swoich systemów krajowych już do 31 grudnia 2022 r. Różnica ta najprawdopodobniej doprowadzi do powstania niepotrzebnych kosztów dla podmiotów gospodarczych i organów celnych, gdyż można się spodziewać, że ze względu na ścisłe powiązanie systemów UE z systemami krajowymi będzie trzeba wielokrotnie dostosowywać systemy krajowe. Z wyżej wymienionych względów różne terminy niosą ze sobą konkretne ryzyko, że państwa członkowskie nie będą być może w stanie terminowo dostosować systemów krajowych”.

<i>Rozporządzenie o przywozie dóbr kultury</i> Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/880 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie wprowadzania i przywozu dóbr kultury Dz.U L 151 z 7.6.2019, s. 1–14	82/18 REV 1	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu
<i>Dyrektywa o wymogach dostępności produktów i usług</i> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/882 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie wymogów dostępności produktów i usług (Tekst mający znaczenie dla EOG) Dz.U. L 151 z 7.6.2019, s. 70–115	81/18 REV 1	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu z wyjątkiem: Państwo, które wstrzymało się od głosu: Zjednoczone Królestwo
<i>Rozporządzenie dotyczące aktu ws. bezpieczeństwa cybernetycznego</i> Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/881 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie ENISA (Agencji Unii Europejskiej ds. Cyberbezpieczeństwa) oraz certyfikacji cyberbezpieczeństwa w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz uchylenia rozporządzenia (UE) nr 526/2013 (akt o cyberbezpieczeństwie) (Tekst mający znaczenie dla EOG) Dz.U L 151 z 7.6.2019, s. 15–69	86/18 REV 1	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu z wyjątkiem: Państwo, które wstrzymało się od głosu: Chorwacja

Oświadczenie Zjednoczonego Królestwa

„Zjednoczone Królestwo chciałoby wyrazić swoje poparcie dla rozporządzenia w sprawie ENISA, czyli unijnej agencji ds. cyberbezpieczeństwa, uchylenia rozporządzenia (UE) 526/2013 i certyfikacji cyberbezpieczeństwa w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych. Zjednoczone Królestwo jest zdecydowane promować bezpieczeństwo i stabilność w cyberprzestrzeni dzięki zacieśnieniu współpracy międzynarodowej. Zjednoczone Królestwo chciałoby jednak zaznaczyć, że nie uznaje terminu »publiczny rdzeń« (otwartego internetu), o którym wspomina się w art. 5 pkt 3 i w motywie 23. Internet jest siecią sieci, zatem zdaniem Zjednoczonego Królestwa nie może mieć »rdzenia«. Zjednoczone Królestwo jest zdania, że takie sformułowanie mogłoby zostać wykorzystane do propagowania rozdrobnienia internetu, co mogłoby niekorzystnie wpłynąć na stanowiska UE i państw członkowskich, które chciałyby tego uniknąć. Termin »publiczny« można by interpretować jako oznaczający odpowiedzialność rządu za internet, co jest sprzeczne z modelem zakładającym zarządzanie internetem z udziałem wielu stron, za czym opowiadają się UE i jej państwa członkowskie. Zjednoczone Królestwo uważa, że potrzebne są dalsze dyskusje nad zdefiniowaniem terminologii odnoszącej się do podstawowych funkcji leżących u podstaw normalnego działania internetu. Zjednoczone Królestwo nadal jest zdania, że podejście zakładające udział wielu stron jest najlepszym sposobem radzenia sobie ze złożonym charakterem zarządzania internetem, i będzie nadal liczyć na współpracę z partnerami międzynarodowymi, by zapewnić długoterminową przyszłość wolnej, otwartej, spokojnej i bezpiecznej cyberprzestrzeni”.

Oświadczenie Chorwacji

„Republika Chorwacji chciałaby wyrazić poparcie dla rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ENISA (Agencji Unii Europejskiej ds. Cyberbezpieczeństwa) oraz certyfikacji cyberbezpieczeństwa w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz uchylenia rozporządzenia (UE) nr 526/2013 (akt o cyberbezpieczeństwie). Chciałaby jednak zaznaczyć niezadowolenie z obecnej chorwackiej wersji językowej tego rozporządzenia, tj. z chorwackiego odpowiednika angielskiego terminu »cyber« i jego form pochodnych w języku chorwackim; kwestię tę poruszaliśmy na kilku szczeblach na forum Rady. Republika Chorwacji ma poważne obawy, że obecna chorwacka wersja językowa rozporządzenia może prowadzić do braku pewności prawa. Zdaniem Republiki Chorwacji terminologię stosowaną przez instytucje UE należy dostosować do już istniejącej krajowej terminologii prawnej, by zagwarantować pewność prawa. Republika Chorwacji nadal gotowa jest promować wolną, otwartą, spokojną i bezpieczną cyberprzestrzeń i popiera wszelkie wysiłki podejmowane w celu zwiększenia europejskich zdolności i odporności w zakresie cyberbezpieczeństwa. Z tego względu Republika Chorwacji wstrzyma się od głosu w trakcie głosowania i przyjęcia aktu o cyberbezpieczeństwie”.

<i>Rozporządzenie o ochronie konkurencji w transporcie lotniczym</i> Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/712 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie ochrony konkurencji w transporcie lotniczym oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 868/2004 Dz.U L 123 z 10.5.2019, s. 4–17	77/18 REV 1	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu z wyjątkiem: Przeciw: Grecja
Oświadczenie Grecji „Grecja pragnie podziękować prezydencji za wysiłki na rzecz osiągnięcia porozumienia z Parlamentem Europejskim, ale niestety nie może poprzeć ostatecznego tekstu kompromisowego i zgłasza przeciw. Wynik negocjacji odbiega znacząco od podejścia ogólnego, które było już nie do przyjęcia dla Grecji i które nie uwzględnia naszych obaw, stale podnoszonych na wszystkich etapach dyskusji na temat tego dossier. Powody stanowiska Grecji to między innymi: • Nieprecyzyjne określenie przedmiotu i brak jasności w odniesieniu do niektórych istotnych definicji (takich jak »zagrożenie wystąpieniem szkody«, »interes Unii«, »nieodwracalna szkoda«), jak również w odniesieniu do postępowań, prowadzi do braku pewności prawa. • Praktyki zakłócające konkurencję nie są wyraźnie wymienione, a operacyjne środki kompensacyjne przewidziane we wniosku nie zostały w wyczerpujący sposób wskazane, co powoduje dalszą niejednoznaczność. Ponadto nie ma »eskalacji« tych środków w zależności od rozmiaru szkody, a zatem nie ma ani przewidywalności prawa, ani związku między konkretną praktyką a odpowiednim »środkiem zaradczym«. • Rozporządzenie może mieć duży wpływ na stosunki dwustronne państw członkowskich ze stronami trzecimi w dziedzinie lotnictwa; wynika to między innymi z wyraźnej niekompatybilności proponowanego tekstu z postanowieniami dotyczącymi rozstrzygania sporów zawartymi w dwustronnych umowach o transporcie lotniczym. W związku z tym wdrożenie przedmiotowego rozporządzenia może utrudnić państwom członkowskim wypełnianie ich międzynarodowych zobowiązań”.			

<i>Dyrektywa o portowych urządzeniach odbiorczych</i> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/883 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów ze statków, zmieniająca dyrektywę 2010/65/UE i uchylająca dyrektywę 2000/59/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) Dz.U. L 151 z 7.6.2019, s. 116–142	85/18 REV 1	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu z wyjątkiem: Przeciw: Niemcy
Oświadczenie Komisji „Dyrektywa 2005/35/WE w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków uzupełnia unijne ramy prawne regulujące kwestię zrzutów substancji zanieczyszczających ze statków, które to ramy obejmują także dyrektywę w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów ze statków (tzw. dyrektywa PRF), zapewniając Unii prawne mechanizmy wdrażania i egzekwowania przepisów dotyczących zrzutów zgodnie z konwencją MARPOL. W tym celu dyrektywa 2005/35/WE powinna uwzględnić zakres zastosowania dyrektywy PRF, zwłaszcza w kwestii substancji zanieczyszczających oraz strumieni odpadów. Mając na uwadze fakt, że obecna dyrektywa 2005/35/WE obejmuje swym zakresem zastosowania jedynie substancje i przepisy dotyczące zrzutów objęte załącznikami I i II do konwencji MARPOL i jako taka nie jest w pełni ujednolicona z dyrektywą PRF w kwestii zakresu zastosowania (nowa dyrektywa PRF obejmie odpady zdefiniowane w załącznikach I, II, IV, V i VI do konwencji MARPOL, a także odnosi się do norm w zakresie zrzutów w tychże załącznikach do konwencji MARPOL), Komisja przyjmuje do wiadomości apel współprawodawców o ocenę potrzeby przeglądu dyrektywy 2005/35/WE, aby ustanowić odpowiednie ramy legislacyjne, które umożliwiłyby zaradzenie problemowi zanieczyszczenia pochodzącego ze statków. Z tego względu w odniesieniu do motywu 23a przyszłej dyrektywy PRF Komisja rozważyłaby, w stosownych przypadkach, podjęcie procesu przeglądu dyrektywy 2005/35/WE”. Oświadczenie Niemiec „Republika Federalna Niemiec popiera co do zasady przegląd dyrektywy 2000/59/WE i związane z nim cele. Ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje konieczne dostosowania unijnego prawa do międzynarodowych ram prawnych celem poprawy ochrony środowiska morskiego przed zrzutami ze statków. Republika Federalna Niemiec odrzuca jednak wprowadzenie obowiązkowych przepisów w zakresie systemów pokrywania kosztów zamiast przepisów dobrowolnych, które były przewidziane w pierwotnym wniosku zgodnie z art. 8 ust. 4b zmienianej dyrektywy. Kompromis nie uwzględnia w wystarczającym stopniu różnic między portami w odniesieniu do ich wielkości i struktury. Republika Federalna Niemiec podkreśla, że tego rodzaju decyzje dotyczące opłat portowych leżą w gestii państw członkowskich. Tym samym Republika Federalna Niemiec całościowo nie może poprzeć porozumienia osiągniętego w ramach trzecich rozmów trójstronnych”.			

AKTY O CHARAKTERZE NIEUSTAWODAWCZYM	
AKT	DOKUMENT / OŚWIADCZENIA
<i>Konkluzje w sprawie objęcia Republiki Macedonii Północnej strategią EUSAIR</i> Konkluzje Rady w sprawie objęcia Republiki Macedonii Północnej strategią EUSAIR	7793/19 REV 1
<i>Decyzja Rady w sprawie utworzenia grupy mędrców wysokiego szczebla ds. europejskiej infrastruktury finansowej na rzecz rozwoju</i> DECYZJA RADY w sprawie utworzenia grupy mędrców wysokiego szczebla ds. europejskiej infrastruktury finansowej na rzecz rozwoju Dz.U L 103 z 12.4.2019, s. 26–28	6559/19
<i>Europejski semestr 2019 – zalecenie w sprawie polityki gospodarczej w strefie euro</i> ZALECENIE RADY w sprawie polityki gospodarczej w strefie euro Dz.U C 136 z 12.4.2019, s. 1–4	5643/19
<i>Umowa statusowa z Bośnią i Hercegowiną o działaniach Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej w Bośni i Hercegowinie</i> Decyzja Rady (UE) 2019/634 z dnia 9 kwietnia 2019 r. w sprawie podpisania w imieniu Unii Umowy o statusie między Unią Europejską a Bośnią i Hercegowiną dotyczącej działań prowadzonych przez Europejską Agencję Straży Granicznej i Przybrzeżnej na terytorium Bośni i Hercegowiny Dz.U L 109 z 24.4.2019, s. 1–3	7195/19
<i>Decyzja Rady o ratyfikacji zmienionej konwencji nr 108 o ochronie danych</i> Decyzja Rady (UE) 2019/682 z dnia 9 kwietnia 2019 r. upoważniająca państwa członkowskie do podpisania, w interesie Unii Europejskiej, protokołu zmieniającego Konwencję Rady Europy o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych Dz.U L 115 z 2.5.2019, s. 7–8	10923/18

<i>Prokuratura Europejska: decyzja wykonawcza Rady o przepisach przejściowych dotyczących powoływania prokuratorów europejskich</i> Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2019/598 z dnia 9 kwietnia 2019 r. w sprawie przepisów przejściowych dotyczących powoływania prokuratorów europejskich na pierwszą kadencję i podczas jej trwania, przewidzianych w art. 16 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2017/1939 Dz.U L 103 z 12.4.2019, s. 29–30	
<i>Decyzja Rady upoważniająca państwa członkowskie do przystąpienia do konwencji w sprawie bezpieczeństwa imprez sportowych (CETS n°218)</i> Decyzja Rady (UE) 2019/683 z dnia 9 kwietnia 2019 r. upoważniająca państwa członkowskie do stania się, w interesie Unii Europejskiej, stronami Konwencji Rady Europy w sprawie zintegrowanego podejścia do bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi podczas meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych (CETS nr 218) Dz.U L 115 z 2.5.2019, s. 9–10	12527/18
<i>Decyzja Rady o stanowisku, które UE ma zająć we wspólnym Komitecie w ramach umowy o partnerstwie gospodarczym UE–Japonia w odniesieniu do przyjęcia regulaminu</i> Decyzja Rady (UE) 2019/614 z dnia 9 kwietnia 2019 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy Umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a Japonią w odniesieniu do przyjęcia regulaminu wewnętrznego Wspólnego Komitetu, regulaminu wewnętrznego zespołu orzekającego, kodeksu postępowania arbitrów i procedury mediacji Dz.U L 105 z 16.4.2019, s. 11–24	7605/19
<i>Zalecenie dotyczące wytycznych dla małych statków pasażerskich</i> Zalecenie Rady w sprawie celów w dziedzinie bezpieczeństwa i wymagań funkcjonalnych dotyczących statków pasażerskich o długości poniżej 24 metrów Przyjęcie Oświadczenie Irlandii	7824/19

Oświadczenie Irlandii

„Irlandia niezmiennie zgłaszała zastrzeżenia dotyczące bezpieczeństwa w związku z obecnym wnioskiem dotyczącym zalecenia w sprawie celów w dziedzinie bezpieczeństwa i wymagań funkcjonalnych dotyczących statków pasażerskich o długości poniżej 24 metrów. Irlandia aktywnie zaangażowała się w prace nad tym zaleceniem na szczelbu ekspertów oraz w ramach Grupy Roboczej ds. Żeglugi, tak aby podnieść proponowane poziomy bezpieczeństwa. Z zadowoleniem przyjmujemy fakt, że niektóre z naszych uwag zostały uwzględnione. Niektóre z naszych bardziej merytorycznych uwag w sprawie bezpieczeństwa nie zostały jednak uwzględnione. W szczególności Irlandia uważa, że poziomy bezpieczeństwa obecnie określone w zaleceniu i w załączniku do niego są bardzo niskie i dużo niższe od poziomów mających obecnie zastosowanie w Irlandii oraz na szczelbu unijnym i międzynarodowym.

Bezpieczeństwo małych statków pasażerskich jest dla Irlandii jedną z kluczowych krajowych kwestii dotyczących bezpieczeństwa, ponieważ statki operujące wzdłuż naszego wybrzeża prowadzą działalność w jednym z najbardziej nieprzyjaznych środowisk morskich na świecie, gdzie występują ekstremalne warunki pogodowe i odsłonięte linie brzegowe. Zdaniem Irlandii proponowane poziomy bezpieczeństwa w zaleceniu są za niskie i naraziłyby obywateli UE na niedopuszczalne zagrożenia dla bezpieczeństwa transportu. Na tej podstawie Irlandia uważa, że powinna istnieć wiążąca norma dla bezpieczeństwa statków pasażerskich w UE oraz że zalecenie nie jest odpowiednim środkiem do zapewnienia bezpieczeństwa pasażerów. Ponadto Irlandia konsekwentnie zalecała, by normy dotyczące statku były oddzielone od eksploatacji statku. Oznacza to, że istniałyby wiążące normy unijne dla statków, przy czym kwestie operacyjne i ograniczenia żeglugowe byłyby regulowane przez państwo portu i państwo przyjmujące na szczelbu państw członkowskich. Wynika to z faktu, że państwa członkowskie najlepiej potrafią je ocenić, wykorzystując lokalną wiedzę na temat szlaków, pogody i portów. Ponadto Irlandia wyraziła obawy dotyczące środków weryfikacji i wdrażania. Ponieważ statki pasażerskie muszą być rejestrowane i podlegać kontroli państwa bandery, państwa portu i państwa przyjmującego, ze względu na bezpieczeństwo takich statków takie kontrole należy kontynuować.

Irlandia z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w tej dziedzinie prowadzone będą dalsze badania, w które się aktywnie zaangażujemy. Irlandia uważa jednak, że poziomy bezpieczeństwa, które mają zostać osiągnięte w tych badaniach w odniesieniu do przewozu osób w UE, nie powinny zostać w żaden sposób ograniczone ani zmniejszone oraz że poziomy bezpieczeństwa, które mają zostać osiągnięte, powinny być zgodne z istniejącymi normami bezpieczeństwa statków pasażerskich na szczelbu unijnym, międzynarodowym i krajowym”.

Z myślą o sprawieniu, by do roku 2030 Unia stała się jeszcze bardziej zrównoważona
Konkluzje w sprawie dokumentu otwierającego debatę pt. „W kierunku zrównoważonej Europy do 2030 r.”

8071/19

Procedura pisemna zakończona w dniu 1 kwietnia 2019 r.	
AKTY O CHARAKTERZE NIEUSTAWODAWCZYM	
AKT	DOKUMENT / OŚWIADCZENIA
Decyzja Rady (WPZiB) 2019/538 z dnia 1 kwietnia 2019 r. w sprawie wsparcia działań Organizacji ds. Zakazu Broni Chemicznej (OPCW) w ramach wprowadzania w życie strategii UE przeciw rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia Dz.U L 93 z 2.4.2019, s. 3–14	7039/19
Decyzja Rady (WPZiB) 2019/539 z dnia 1 kwietnia 2019 r. zmieniająca decyzję (WPZiB) 2015/1333 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii Dz.U L 93 z 2.4.2019, s. 15–15	7346/19
Procedura pisemna zakończona w dniu 13 kwietnia 2019 r.	
AKTY O CHARAKTERZE NIEUSTAWODAWCZYM	
AKT	DOKUMENT / OŚWIADCZENIA
Decyzja Rady (UE) 2019/642 z dnia 13 kwietnia 2019 r. zmieniająca decyzję (UE) 2019/274 w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Tekst mający znaczenie dla EOG.) Dz.U. L 110I z 25.4.2019, s. 1–3	21027/19
Decyzja Rady w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej Dz. U. C 144I z 25.4.2019, s. 1–184	21028/19

3686. posiedzenie Rady Unii Europejskiej (ds. Rolnictwa i Rybołówstwa), które odbyło się w Luksemburgu w dniu 15 kwietnia 2019 r.**AKTY USTAWODAWCZE**

AKT	DOKUMENT	ZASADA GŁOSOWANIA	GŁOSY
<i>Rozporządzenie o normach emisji CO₂ dla samochodów osobowych i dostawczych</i> Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/631 z dnia 17 kwietnia 2019 r. określające normy emisji CO ₂ dla nowych samochodów osobowych i dla nowych lekkich pojazdów użytkowych oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 443/2009 i (UE) nr 510/2011 (Tekst mający znaczenie dla EOG.) Dz.U. L 111 z 25.4.2019, s. 13–53 7	6/1/18 REV 1	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu z wyjątkiem: Przeciw: Węgry Państwo, które wstrzymało się od głosu: Bułgaria
Oświadczenie Komisji „Podczas przeglądu przewidzianego w art. 15 oraz, w stosownych przypadkach, proponując zmiany legislacyjne do tego rozporządzenia, Komisja przeprowadzi odpowiednie konsultacje zgodnie z Traktatami. W tym kontekście przeprowadzi konsultuje w szczególności z Parlamentem Europejskim i państwami członkowskimi. W ramach przeglądu Komisja zbada, czy pułap 5 % określony w załączniku I część A pkt 6.3 jest właściwy, biorąc pod uwagę konieczność przyspieszenia promowania pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych w państwach członkowskich, których to dotyczy”.			
Wspólne oświadczenie Luksemburga i Belgii „Luksemburg i Belgia z zadowoleniem przyjmują fakt, że współprawodawcy zdołali przed końcem obecnej legislatury osiągnąć porozumienie w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia określającego normy emisji dla samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych, zapewniając tym samym ciągłość prawodawstwa UE w odniesieniu do jednego z głównych sektorów będących źródłem emisji oraz utrzymując jasność dla inwestorów, producentów pojazdów, władz publicznych i obywateli. Niemniej jednak ubolewamy, że uzgodniony poziom ambicji został ustalony znacznie poniżej poziomu niezbędnego do tego, aby emisje CO ₂ pochodzące z transportu drogowego w UE spełniały cele ustalone w porozumieniu paryskim lub umożliwiały państwom członkowskim realizację krajowych celów dotyczących redukcji emisji CO ₂ ustalonych w rozporządzeniu w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego, mimo że wyższy poziom ambicji byłby wykonalny technicznie i przyniósłby wiele korzyści gospodarce UE, jej polityce przemysłowej oraz integralności środowiskowej jej polityk. Ubolewamy również nad tym, że niektóre z przepisów uzgodnionych w ramach mechanizmu zachęt na rzecz pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych (ZLEV) zmniejszają poziom rzeczywistej redukcji emisji CO ₂ uzyskany dzięki temu rozporządzeniu, i obawiamy się, aby producenci nie wykorzystywali tych przepisów w sposób, który może prowadzić do zakłóceń na rynku wewnętrznym. W związku z tym wzywamy Komisję i współprawodawców, aby wprowadzili dodatkowe europejskie środki i instrumenty, a zwłaszcza finansowanie, służące promowaniu w UE jak najszybszego przejścia na pojazdy bezemisyjne. Wzywamy także Komisję, aby ściśle monitorowała sposób, w jaki producenci spełniają wymogi nowego rozporządzenia, i w przypadku nadużyć podejmowała odpowiednie środki”.			

<i>Zmiana dyrektywy w sprawie gazu</i> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/692 z dnia 17 kwietnia 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2009/73/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego (Tekst mający znaczenie dla EOG.) Dz.U L 117 z 3.5.2019, s. 1–7	58/1/19 REV 1	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu z wyjątkiem: Państwo, które wstrzymało się od głosu: Bułgaria
<i>Dyrektywa o prawach autorskich na jednolitym rynku cyfrowym</i> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/790 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie prawa autorskiego i praw pokrewnych na jednolitym rynku cyfrowym oraz zmiany dyrektyw 96/9/WE i 2001/29/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG.) Dz.U L 130 z 17.5.2019, s. 92–125	51/1/19 REV 1	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu z wyjątkiem: Przeciw: Włochy, Luksemburg, Niderlandy, Polska, Finlandia, Szwecja Państwa, które wstrzymały się od głosu: Belgia, Estonia, Słowenia
Wspólne oświadczenie Niderlandów, Luksemburga, Polski, Włoch i Finlandii „Celem przedmiotowej dyrektywy miała być poprawa dobrego funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz stymulowanie innowacji, kreatywności, inwestycji i produkcji nowych treści, również w środowisku cyfrowym. Sygnatariusze popierają te cele. Technologie cyfrowe radykalnie zmieniły sposoby produkcji i dystrybucji treści oraz dostępu do nich. Ramy prawne muszą odzwierciedlać te zmiany i je ukierunkowywać. Jednak naszym zdaniem ostateczny tekst dyrektywy nie realizuje tych celów w odpowiedni sposób. Jesteśmy przekonani, że w swojej obecnej formie dyrektywa ta jest dla jednolitego rynku cyfrowego krokiem wstecz, a nie krokiem naprzód. Ubolewamy szczególnie nad faktem, że dyrektywa nie zapewnia równowagi między ochroną posiadaczy praw a interesami obywateli UE i unijnych przedsiębiorstw. Istnieje więc ryzyko, że utrudni ona innowacje zamiast je promować oraz że będzie miała negatywny wpływ na konkurencyjność europejskiego jednolitego rynku cyfrowego. Mamy ponadto poczucie, że dyrektywa ta nie zapewnia jasności prawa, w przypadku wielu zainteresowanych podmiotów doprowadzi do braku pewności prawa i może zagrozić prawom obywateli UE. Nie możemy zatem wyrazić zgody na proponowany tekst dyrektywy”. Oświadczenie Estonii „Estonia zawsze popierała cel dyrektywy, czyli lepszy dostęp do treści online, funkcjonowanie głównych wyjątków w środowisku cyfrowym i środowisku transgranicznym oraz lepsze i wyważone funkcjonowanie rynku praw autorskich. Estonia uważa jednak, że ostateczny tekst dyrektywy nie zapewnia wystarczającej równowagi we wszystkich aspektach między poszczególnymi interesami. Ponadto w Estonii odbyły się niedawno wybory parlamentarne i nasz nowy rząd oraz parlament nie były w stanie zająć stanowiska w sprawie ostatecznego tekstu kompromisowego”.			

Oświadczenie Niemiec

- „1. Rząd federalny Niemiec aprobuje proponowaną dyrektywę w sprawie prawa autorskiego i praw pokrewnych na jednolitym rynku cyfrowym (zwaną dalej „dyrektywą”) w wersji kompromisowej z 13 lutego 2019 r. wypracowanej w ramach rozmów trójstronnych, gdyż reforma ta jako całość wprowadza pilnie potrzebne dostosowania nieaktualnych już europejskich ram prawnych, takie jak przepisy dotyczące eksploracji tekstów i danych, utworów niedostępnych w obrocie handlowym i prawa umów dotyczącego twórczyn i twórców.
2. Jednocześnie rząd federalny wyraża ubolewanie w związku z tym, że nie udało się osiągnąć porozumienia w sprawie szeroko popieranej przez wszystkie strony koncepcji odpowiedzialności platform służących udostępnianiu treści za treści chronione prawem autorskim. Panuje powszechna zgoda co do tego, że twórcy powinni uczestniczyć w wykorzystywaniu swoich treści poprzez platformy służące udostępnianiu treści. W szczególności przewidziany w art. 17 dyrektywy obowiązek do zapewnienia stałego przestrzegania zasady „stay down” (pozostawiania na liście treści już raz usuniętych) w odniesieniu do chronionych treści oraz opartych na algorytmie rozwiązań, które mogą być stosowane w tym kontekście (filtrów udostępnianych treści – „UploadFilter”), spotyka się z poważnymi obiekcjami i powszechną krytyką niemieckiego społeczeństwa. Głosowanie, które odbyło się w Parlamencie Europejskim 26 marca 2019 r., również uwidoczniło głęboki rozdźwięk między zwolennikami tego aktu a jego krytykami.
3. Nasze wysiłki koncentrują się na artystkach i artystach, autorkach i autorach i ostatecznie na wszystkich twórcach, którzy oczywiście wykorzystują nowe narzędzia uzyskane dzięki cyfryzacji i sieciom połączeń do kreatywnego tworzenia. Rząd federalny nie kwestionuje oczywiście potrzeby ochrony twórczości w internecie oraz związanego z tym także odpowiedniego wynagradzania twórców.
4. Na mocy art. 17 ust. 10 Komisja jest zobowiązana do prowadzenia dialogu ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, aby opracować wytyczne dotyczące stosowania art. 17. Przepis ten jednoznacznie wymaga zapewnienia równowagi między prawami podstawowymi, jak również możliwości, aby wykorzystywać chronione treści na platformach służących udostępnianiu treści w ramach ustawowych pozwoleń. Rząd federalny przyjmuje zatem, że dialog ten zakłada zapewnianie twórcom odpowiedniego wynagrodzenia, w miarę możliwości eliminowanie filtrów udostępnianych treści, gwarantowanie wolności wypowiedzi i przestrzeganie praw użytkowników. Rząd federalny zakłada, że w ramach tego dialogu zostanie uzgodnione jednolite wdrażanie przedmiotowych przepisów w całej Unii, ponieważ fragmentaryczne wprowadzanie ich w życie w 27 krajowych wersjach byłoby nie do pogodzenia z zasadami europejskiego jednolitego rynku treści cyfrowych. Rząd federalny będzie uczestniczyć w tym dialogu zgodnie z niniejszym oświadczeniem.
5. Jeżeli w tym celu zostaną w ogóle zastosowane rozwiązania techniczne, muszą być spełniane wymogi ogólnego rozporządzenia o ochronie danych, a Unia Europejska powinna wspierać opracowywanie technologii w zakresie otwartego oprogramowania o otwartych interfejsach (interfejsach programowania aplikacji – API). Otwarte oprogramowanie gwarantuje przejrzystość, zaś otwarte interfejsy – interoperacyjność i standaryzację. W ten sposób można nie dopuścić do tego, by dominujące na rynku platformy jeszcze bardziej się na nim umacniały dzięki swojej ustalonej technologii filtrowania treści. Jednocześnie Unia Europejska musi opracować koncepcje, które pozwolą zapobiegać – poprzez publiczne, przejrzyste procedury powiadamiania – dysponowaniu przez dominujące na rynku platformy rejestrami de facto praw autorskich.

6. Przede wszystkim trzeba będzie się odnieść do wymogów określonych w art. 2 ust. 6 dyrektywy i je wyjaśnić, jako że przepisy ukierunkowane są jedynie na platformy dominujące na rynku, które udostępniają dużą ilość treści chronionych prawami autorskimi i na tym opierają swój komercyjny model biznesowy, a więc na usługi takie jak np. YouTube lub Facebook. Jednocześnie wyjaśnimy, że usługi, takie jak Wikipedia, repozytoria danych wykorzystywane przez uczelnie, blogi i fora, platformy zajmujące się oprogramowaniem, takie jak GitHub, oferty dotyczące specjalnych zainteresowań bez związku z sektorem kreatywnym, usługi przekazywania wiadomości, takie jak WhatsUp, portale handlowe lub usługi w chmurze nie należą do platform w rozumieniu art. 17. Wyłączenie dotyczące przedsiębiorstw typu start-up wdrażamy dodatkowo.
7. Poza tym jasne jest, że: platformy służące udostępnianiu treści powinny także w przyszłości być dostępne jako wolne, niecenzurowane kanały komunikacji dla społeczeństwa obywatelskiego. W tym kontekście art. 17 ust. 7 i 8 stanowi, że środki ochronne obejmujące platformy służące udostępnianiu treści nie mogą utrudniać dozwolonego wykorzystywania treści chronionych prawem autorskim. W tę kwestię angażujemy się szczególnie także dlatego, że platformy służące udostępnianiu treści są jednocześnie trampoliną kariery dla twórców, którzy w ten sposób mają możliwość dotarcia – bez wydawcy i znanej marki – do odbiorców na całym świecie.
8. Docelowo należy doprowadzić do tego, by instrument „upload-filter” (filtr udostępnianych treści) stał się jak najmniej potrzebny. Każdy trwały mechanizm typu „stay down” realizowany przez filtr udostępnianych treści musi być zgodny z zasadą proporcjonalności. W szczególności można sobie wyobrazić gwarancje proceduralne, na przykład gdy użytkownik przy okazji udostępniania treści informuje, że treści stron trzecich są zamieszczane za ich zgodą. Usuwanie nie mogłoby więc w takich sytuacjach następować automatycznie, lecz byłoby dozwolone dopiero po kontroli przeprowadzonej przez człowieka. Jednocześnie należałoby przedstawić wystarczające dowody na tytuł prawny do treści, które miałyby zostać usunięte, chyba że informacja będzie pochodzić od zaufanego podmiotu sygnalizującego (ang. trusted flagger). Niezależnie od wszystkiego platformy muszą zapewnić łatwy dostęp do mechanizmu reklamacji, który umożliwi skuteczne i w miarę natychmiastowe wyjaśnianie spornych przypadków.
9. Dozwolone jest także używanie chronionych treści na platformach służących zamieszczaniu treści bez potrzeby płacenia wynagrodzenia na przykład do celów krytyki i recenzowania, lub na potrzeby karykatur, parodii i pastiszów albo w ramach cytowania. Tu podmiot praw autorskich tak czy tak nie ponosi istotnych strat gospodarczych. W przypadkach użytkowania wychodzących poza wyżej wspomniane ramy platformy powinny występować o uzyskanie licencji, pod warunkiem że opłaty z tego tytułu będą uczciwie skalkulowane a uzyskanie licencji nie będzie nadmiernie uciążliwe. Sprawdzimy, w jaki sposób można będzie zapewnić twórcom sprawiedliwy udział w przychodach z tych licencji drogą bezpośredniego roszczenia o zapłatę, także wówczas gdy prawa z tytułu udostępnienia treści w internecie przysługują jedynie marce, wydawnictwu lub producentom. Poza tym należy zagwarantować, aby odpowiednio wynagradzane były także kreatywne treści, które użytkowniczk i użytkownicy na nowo tworzą na platformach służących zamieszczaniu treści, jeżeli treści te są wykorzystywane do celów komercyjnych. Chodzi o to, że politycznie pożądane dochody z użytkowania na platformach służących zamieszczaniu treści muszą przede wszystkim dotrzeć do samych twórców.

10. Celem art. 17 jest monetyzacja korzystania z chronionych treści na platformach służących zamieszczaniu treści oraz zapewnienie uczciwego wynagrodzenia artystek i artystów, autorek i autorów. Rząd federalny podziela ten cel. Europejski kompromis opiera się tutaj na przyznawaniu licencji jako metodzie wyboru. Aby platformy służące zamieszczaniu treści mogły wypełnić swoje zobowiązanie, w art. 17 ust. 4 przewidziano, że »dokładają one wszelkich starań, aby uzyskać licencje«. Będzie to decydujący punkt w realizacji tego przepisu. Trzeba będzie znaleźć praktyczne rozwiązania w kwestii występowania o licencje. Z jednej strony nie wolno wymagać od platform praktycznie niczego, co byłoby niewykonalne, a z drugiej strony trzeba zapewnić, by wysiłki związane z koniecznością występowania o licencje były powiązane z uczciwymi ofertami wynagrodzenia.
11. Do rozwiązania tej kwestii, tzn. w jaki sposób licencje mogą być zawierane na możliwie wszystkie treści na platformach służących zamieszczaniu treści, prawo autorskie – obok „klasycznego” wydawania pojedynczej licencji – ma do dyspozycji wiele innych mechanizmów (np. tzw. szlabany, ewentualnie powiązane z roszczeniami o wynagrodzenie, możliwość przekształcenia praw wyłączności w roszczenia o wynagrodzenie, przymus zawarcia umowy na rozsądnych warunkach; włączenie do procesu związków twórców, jak np. organizacje zbiorowego zarządzania).
12. Rząd federalny zbada wszystkie te modele. Gdyby miało się okazać, że wdrożenie prowadzi do ograniczenia wolności słowa albo że zarysowane tu wcześniej wytyczne napotkają na przeszkody związane z unijnym prawem, rząd federalny będzie prowadził działania zmierzające do tego, by skorygować stwierdzone niedociągnięcia unijnego prawa autorskiego”.

<i>Dyrektywa o SatCab</i> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/789 z dnia 17 kwietnia 2019 r. ustanawiająca przepisy dotyczące wykonywania praw autorskich i praw pokrewnych mające zastosowanie do niektórych transmisji online prowadzonych przez organizacje radiowe i telewizyjne oraz do reemisji programów telewizyjnych i radiowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 93/83/EWG (Tekst mający znaczenie dla EOG.) Dz.U L 130 z 17.5.2019, s. 82–91	7/1/19/REV/1	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu z wyjątkiem: Państwo, które wstrzymało się od głosu: Słowenia
Oświadczenie Komisji „Komisja przyjmuje do wiadomości, że tekst dyrektywy ustanawiającej przepisy dotyczące wykonywania praw autorskich i praw pokrewnych mające zastosowanie do niektórych transmisji online prowadzonych przez organizacje radiowe i telewizyjne oraz do reemisji programów telewizyjnych i radiowych oraz zmieniającej dyrektywę Rady nr 93/83/EWG przyjęty przez Parlament Europejski i Radę zastępuje podstawę prawną przyjętą w jej wniosku (art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, TFUE) łączoną podstawą prawną, którą stanowią art. 53 ust. 1 i art. 62 TFUE. Komisja uważa, że art. 53 ust. 1 i art. 62 TFUE stanowią szczególną podstawę prawną, a zatem można je uznać za „lex specialis” w przypadku dyrektyw dotyczących dostępu do działalności prowadzonej na własny rachunek. Prawodawstwo wykraczające poza ten zakres powinno raczej opierać się na ogólnej podstawie prawnej dotyczącej urzeczywistniania rynku wewnętrznego (art. 114 TFUE). Obie podstawy prawne (art. 114 oraz art. 53 ust. 1 i art. 62 TFUE) mogły być również zastosowane w połączeniu, jeśli to konieczne. W duchu kompromisu i mając na uwadze natychmiastowe przyjęcie wniosku przez Unię, Komisja popiera ostateczny tekst. Wyraża jednak ubolewanie z powodu usunięcia art. 114 TFUE jako podstawy prawnej dyrektywy i potwierdza, że to postanowienie TFUE stosowane będzie w przyszłych przepisach dotyczących rynku wewnętrznego w odniesieniu do kwestii innych niż dostęp do działalności prowadzonej na własny rachunek”.			
<i>Dyrektywa o umowach w sprawie treści cyfrowych</i> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (Tekst mający znaczenie dla EOG.) Dz.U L 136 z 22.5.2019, s. 1–27	26/1/19/REV/1	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu z wyjątkiem: Państwo, które wstrzymało się od głosu: Zjednoczone Królestwo

Oświadczenie Zjednoczonego Królestwa

„Popieramy zasadę harmonizacji środków ochrony prawnej przewidzianych w dyrektywie w sprawie sprzedaży towarów i w dyrektywie o treściach cyfrowych. Zjednoczone Królestwo pragnie jednak wyjaśnić i przedstawić swoją interpretację przepisów dyrektywy o sprzedaży towarów w zakresie regulacji środków ochrony prawnej, które nie są specyficznie związane z prawem ochrony konsumentów.

Konsumenci w Zjednoczonym Królestwie mają dostęp do pozaustawowych środków ochrony prawnej (orzecznictwo sądów i tzw. „godziwe” środki zaradcze (*'equitable' remedies*)), które nie są specyficznie związane z prawem ochrony konsumentów, oraz do ustawowych środków ochrony prawnej wprowadzonych na mocy dyrektywy w sprawie sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji. Pozaustawowe środki ochrony prawnej istniejące w Zjednoczonym Królestwie są wcześniejsze niż ustawowe środki ochrony prawnej wynikające z obecnej dyrektywy. Pełnią one ważną funkcję, uzupełniając te ustawowe środki.

Dostzegamy, że podjęto próbę uwzględnienia tego faktu w tekście dyrektywy, w szczególności poprzez tekst motywu 14 dyrektywy w sprawie sprzedaży towarów. Przepisy te wskazują, że w odniesieniu do niektórych aspektów prawa krajowego państwa członkowskie zachowują swobodę regulacyjną.

W opinii Zjednoczonego Królestwa pozaustawowe środki ochrony prawnej związane z aspektami prawa krajowego, które to środki nie są specyficznie związane z prawem ochrony konsumentów, udostępniane jako uzupełnienie ustawowych środków ochrony prawnej wymaganych na mocy tej dyrektywy, są zgodne z jej celami. W związku z tym chcielibyśmy zastrzec nasze stanowisko w odniesieniu do regulowania pozaustawowych środków ochrony prawnej, które nie są specyficznie związane z prawem ochrony konsumentów”.

Dyrektywa o umowach sprzedaży towarów

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniająca rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE i uchylająca dyrektywę 1999/44/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG.)
Dz.U L 136 z 22.5.2019, s. 28–50

27/1/19/REV/1

Większość
kwalifikowana

Wszystkie państwa
członkowskie głosowały
za przyjęciem aktu
z wyjątkiem:
Państwo, które
wstrzymało się od głosu:
Zjednoczone Królestwo

Oświadczenie Zjednoczonego Królestwa

„Popieramy zasadę harmonizacji środków ochrony prawnej przewidzianych w dyrektywie w sprawie sprzedaży towarów i w dyrektywie o treściach cyfrowych. Zjednoczone Królestwo pragnie jednak wyjaśnić i przedstawić swoją interpretację przepisów dyrektywy o sprzedaży towarów w zakresie regulacji środków ochrony prawnej, które nie są specyficznie związane z prawem ochrony konsumentów.

Konsumenci w Zjednoczonym Królestwie mają dostęp do pozaustawowych środków ochrony prawnej (orzecznictwo sądów i tzw. „godziwe” środki zaradcze (*'equitable' remedies*)), które nie są specyficznie związane z prawem ochrony konsumentów, oraz do ustawowych środków ochrony prawnej wprowadzonych na mocy dyrektywy w sprawie sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji. Pozaustawowe środki ochrony prawnej istniejące w Zjednoczonym Królestwie są wcześniejsze niż ustawowe środki ochrony prawnej wynikające z obecnej dyrektywy. Pełnią one ważną funkcję, uzupełniając te ustawowe środki.

Dostzegamy, że podjęto próbę uwzględnienia tego faktu w tekście dyrektywy, w szczególności poprzez tekst motywu 14 dyrektywy w sprawie sprzedaży towarów. Przepisy te wskazują, że w odniesieniu do niektórych aspektów prawa krajowego państwa członkowskie zachowują swobodę regulacyjną.

W opinii Zjednoczonego Królestwa pozaustawowe środki ochrony prawnej związane z aspektami prawa krajowego, które to środki nie są specyficznie związane z prawem ochrony konsumentów, udostępniane jako uzupełnienie ustawowych środków ochrony prawnej wymaganych na mocy tej dyrektywy, są zgodne z jej celami. W związku z tym chcielibyśmy zastrzec nasze stanowisko w odniesieniu do regulowania pozaustawowych środków ochrony prawnej, które nie są specyficznie związane z prawem ochrony konsumentów”.

<i>Decyzja Rady o należnościach za dokowanie we francuskich regionach oddalonych</i> Decyzja Rady (UE) 2019/664 z dnia 15 kwietnia 2019 r. zmieniająca decyzję nr 940/2014/UE w odniesieniu do produktów kwalifikujących się do objęcia zwolnieniem lub obniżką podatku od dokowania Dz.U L 112 z 26.4.2019, s. 21–25	5975/19	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu
<i>Decyzja Rady zmieniająca Protokół w sprawie Statutu Europejskiego Banku Inwestycyjnego</i> Decyzja Rady (UE) 2019/654 z dnia 15 kwietnia 2019 r. zmieniająca Protokół nr 5 w sprawie Statutu Europejskiego Banku Inwestycyjnego Dz.U L 110 z 25.4.2019, s. 36–38	6518/19	Większość kwalifikowana	Wszystkie państwa członkowskie głosowały za przyjęciem aktu
Oświadczenie Polski „W następstwie oświadczenia Rady Dyrektorów EBI z dnia 9 kwietnia 2019 r. stwierdzającego, że państwa członkowskie potwierdziły swoje zobowiązanie do terminowego wdrożenia pakietu decyzji podjętych w lipcu i grudniu 2018 r., które następnie zostały jednogłośnie przyjęte przez Radę Gubernatorów, Polska popiera decyzję zmieniającą Protokół w sprawie Statutu EBI jako pierwszy krok dwuetapowego podejścia, na które zgodziły się państwa członkowskie. W drugim etapie Statut EBI zostanie zmieniony, tak by zrealizować asymetryczny wzrost kapitału EBI, czyli wzrost zadeklarowanego przez Polskę i Rumunię wkładu kapitałowego w EBI, oraz odpowiadającą mu zmianę Statutu. Procedura ta zostanie sfinalizowana możliwie jak najszybciej i obejmuje przyjęcie przez Radę decyzji po otrzymaniu opinii Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej. Obie zmiany Statutu EBI powinny zostać przyjęte i oczekiwać na wejście w życie w momencie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z UE”.			

AKTY O CHARAKTERZE NIEUSTAWODAWCZYM	
AKT	DOKUMENT / OŚWIADCZENIA
<i>Decyzja Rady o zawarciu umowy UE–Wietnam o dobrowolnym partnerstwie dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa</i> Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2018/1918 z dnia 4 grudnia 2018 r. upoważniająca Zjednoczone Królestwo do stosowania szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 16 i 168 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej Dz.U L 311 z 7.12.2018, s. 30–31	10861/18
<i>Decyzja Rady upoważniająca do podjęcia negocjacji w sprawie umowy między UE a każdym państwem południowym objętym europejską polityką sąsiedztwa w celu określenia warunków rozszerzenia EGNOS</i> DECYZJA RADY upoważniająca do podjęcia negocjacji w sprawie umowy między Unią Europejską a każdym z południowych państw objętych europejską polityką sąsiedztwa w celu uzgodnienia warunków rozszerzenia europejskiego systemu wspomagania satelitarnego (EGNOS) na obszar objęty europejską polityką sąsiedztwa	7050/19

<i>Zmieniony wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy o transporcie lotniczym między UE a Kanadą</i> Decyzja Rady (UE) 2019/702 z dnia 15 kwietnia 2019 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii, Umowy o transporcie lotniczym między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Kanadą, z drugiej strony Dz.U L 120 z 8.5.2019, s. 1–2	6730/18
Oświadczenie Komisji „Komisja w pełni popiera przyjęcie przez Radę zamierzonej decyzji Rady. W odniesieniu do procedury Komisja chciałaby jednak podkreślić, że przyjęcie decyzji nie może być uzależnione od umowy przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie (zob. wyrok ETS w sprawie C-28/12). Taki dodatkowy krok proceduralny o charakterze międzyrządowym nie jest przewidziany w art. 218 TFUE i byłby niezgodny z tym przepisem. Komisja rozumie jednak, że taki krok nie jest wymieniony w projekcie decyzji i że nie jest częścią obecnej procedury przyjęcia”.	
Oświadczenie Hiszpanii „Hiszpania oświadcza niniejszym, że przyjęcie tej decyzji nie wpływa na jej stanowisko prawne w sprawie sporu dotyczącego zwierzchnictwa nad terytorium, na którym położone jest lotnisko w Gibraltarze. Hiszpania zauważa, że w dniu 20 listopada 2012 r. poinformowała Komisję, że uznaje iż deklaracja z Kordoby przestała obowiązywać, a zatem, jej zdaniem, począwszy od tego dnia, niedopuszczalne jest, by w prawodawstwie Unii Europejskiej dotyczącym lotnictwa cywilnego nadal dokonywać odniesienia do deklaracji ministrów z dnia 18 września 2006 r. w sprawie portu lotniczego na Gibraltarze (deklaracja z Kordoby), i w związku z tym wystąpiła o to, by we wszelkich wnioskach dotyczących nowego prawodawstwa przywrócono sytuację sprzed 18 września 2006 r.”.	

<i>Decyzja Rady o zawarciu protokołu zmieniającego umowę o transporcie lotniczym między Kanadą a UE w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii</i> Decyzja Rady (UE) 2019/704 z dnia 15 kwietnia 2019 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii i jej państw członkowskich Protokołu zmieniającego Umowę o transporcie lotniczym między Kanadą a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej Dz.U. L 120 z 8.5.2019, s. 4–4	12256/14
Oświadczenie Hiszpanii „Hiszpania oświadcza niniejszym, że przyjęcie tej decyzji nie wpływa na jej stanowisko prawne w sprawie sporu dotyczącego zwierzchnictwa nad terytorium, na którym położone jest lotnisko w Gibraltarze. Hiszpania zauważa, że w dniu 20 listopada 2012 r. poinformowała Komisję, że uznaje iż deklaracja z Kordoby przestała obowiązywać, a zatem, jej zdaniem, począwszy od tego dnia, niedopuszczalne jest, by w prawodawstwie Unii Europejskiej dotyczącym lotnictwa cywilnego nadal dokonywać odniesienia do deklaracji ministrów z dnia 18 września 2006 r. w sprawie portu lotniczego na Gibraltarze (deklaracja z Kordoby), i w związku z tym wystąpiła o to, by we wszelkich wnioskach dotyczących nowego prawodawstwa przywrócono sytuację sprzed 18 września 2006 r.”	
<i>Zalecenie z oceny Schengen: polityka powrotowa na Łotwie</i> Decyzja wykonawcza Rady ustanawiająca zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2018 r. oceny stosowania przez Łotwę dorobku Schengen w dziedzinie powrotów	8622/19
<i>Zalecenie z oceny Schengen: polityka wizowa w Finlandii</i> Decyzja wykonawcza Rady ustanawiająca zalecenie w sprawie wyeliminowania poważnych niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2018 r. oceny stosowania przez Finlandię dorobku Schengen w dziedzinie wspólnej polityki wizowej	8623/19
<i>Zalecenie z oceny Schengen: granica zewnętrzna Finlandii</i> Decyzja wykonawcza Rady ustanawiająca zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2018 r. oceny stosowania przez Finlandię dorobku Schengen w dziedzinie zarządzania granicami zewnętrznymi	8624/19

<i>Stosunki handlowe UE–USA</i> a) Decyzja Rady o rozpoczęciu negocjacji w sprawie zniesienia taryf celnych na towary przemysłowe i odnośne wytyczne negocjacyjne	6052/19
<i>Stosunki handlowe UE–USA</i> b) Decyzja Rady o rozpoczęciu negocjacji w sprawie oceny zgodności i odnośne wytyczne negocjacyjne	6053/19
<i>Decyzja Rady o środkach umorzonych z 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju mających zasilić Instrument na rzecz Pokoju w Afryce</i> Decyzja Rady (UE) 2019/640 z dnia 15 kwietnia 2019 r. w sprawie przydzielenia środków umorzonych z projektów w ramach 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju w celu uzupełnienia Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce Dz.U. L 109 z 24.4.2019	7921/19
<i>Decyzja Rady o wspieraniu przez Unię działań prowadzących do konferencji przeglądowej 2020 stron Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej (NPT)</i> Decyzja Rady (WPZiB) 2019/615 z dnia 15 kwietnia 2019 r. w sprawie wspierania przez Unię działań prowadzących do konferencji przeglądowej 2020 stron Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej (NPT) Dz.U. L 105 z 16.4.2019, s. 25–30	7988/19
<i>Decyzja Rady o stanowisku UE na 9. COP konwencji rotterdamskiej w sprawie zmian w załączniku III</i> Decyzja Rady (UE) 2019/668 z dnia 15 kwietnia 2019 r. dotycząca stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej na dziewiątym posiedzeniu Konferencji Stron w odniesieniu do włączenia niektórych chemikaliów do załącznika III do konwencji rotterdamskiej w sprawie procedury zgody po uprzednim poinformowaniu w międzynarodowym handlu niektórymi niebezpiecznymi substancjami chemicznymi i pestycydami Dz.U. L 113 z 29.4.2019, s. 4–5	7103/19

<i>Decyzja Rady o stanowisku UE w sprawie zmian w załącznikach II, VIII i IX na 14. COP konwencji bazylejskiej</i> Decyzja Rady (UE) 2019/638 z dnia 15 kwietnia 2019 r. dotycząca stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej na czternastym posiedzeniu Konferencji Stron w odniesieniu do niektórych poprawek w załącznikach II, VIII i IX do Konwencji bazylejskiej o kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebezpiecznych Dz.U. L 109 z 24.4.2019, s. 19–21	7863/19
<i>Decyzja Rady o stanowisku UE w sprawie zmian w załącznikach A i B na 9. COP konwencji sztokholmskiej</i> Decyzja Rady (UE) 2019/639 z dnia 15 kwietnia 2019 r. w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej podczas dziewiątego posiedzenia Konferencji Stron w odniesieniu do wniosków dotyczących wprowadzenia zmian do załączników A i B do Konwencji sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych Dz.U L 109 z 24.4.2019, s. 22–23	7893/19

Procedura pisemna zakończona w dniu 29 kwietnia 2019 r.**AKTY O CHARAKTERZE NIEUSTAWODAWCZYM**

AKT	DOKUMENT / OŚWIADCZENIA
Ogłoszenie skierowane do osób objętych środkami ograniczającymi przewidzianymi w decyzji Rady 2013/184/WPZiB, zmienionej decyzją Rady (WPZiB) 2019/678, i w rozporządzeniu Rady (UE) nr 401/2013, wykonywanym rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) 2019/672 dotyczących środków ograniczających skierowanych przeciwko Mjanmie/Birmie Dz.U C 149 z 30.4.2019, s. 1–1	8540/19